

De laatste die sterft

Van Helen Fields verscheen eveneens
bij Ambo|Anthos uitgevers

De schaduwman

In de serie met Ava Turner en Luc Callanach:

- 1 *Perfecte resten*
- 2 *Perfecte prooi*
- 3 *Perfecte dood*
- 4 *Perfecte stilte*
- 5 *Perfecte misdaad*
- 6 *Perfecte moord*
- 7 *Perfecte wraak*

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos uitgevers via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Helen Fields

De laatste die sterft

Vertaald door Ernst de Boer
en Ankie Klootwijk

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 6270 5

© 2022 Helen Fields

© 2024 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos uitgevers,

Amsterdam en Ernst de Boer en Ankie Klootwijk

Oorspronkelijke titel *The Last Girl to Die*

Oorspronkelijke uitgever Avon

Omslagontwerp Studio Jan de Boer

Omslagillustratie © Claudia Holzforster / Arcangel Images

Foto auteur © Robert Perry

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Voor Helen Huthwaite

Omdat je de zon altijd laat schijnen

1

De vondst van het lichaam van Adriana Clark was een schok, maar geen verrassing. Ik was er tenslotte naar op zoek. Het meisje was al elf dagen en nachten vermist en haar naasten waren ten einde raad. Ik noem de nachten expliciet omdat die in mijn ervaring zoveel gruwelijker zijn dan de uren overdag, die daarbij in het niet vallen. Overdag kunnen naasten die op de terugkeer van een geliefde wachten nog enige afleiding zoeken. Ze kunnen telefoneren, flyers ophangen, indringende interviews aan de pers geven, brood bakken of naar de kerk gaan. Iedereen heeft overal wel een soort altaar – thuis, op het werk of in een gebedshuis – waar je overdag in tijden van crisis voor kunt knielen. Maar bij mijn eerste ontmoeting met Adriana's familie zag ik de verschrikking van de eindeloze nachten die ze hadden doorstaan, wachtend op een telefoontje en met het wegtikken van de seconden. De nacht betekent niet alleen de afwezigheid van licht, hij symboliseert de duisternis in ons allen wanneer we de hoop verliezen.

Aanvankelijk waren de feiten niet ongewoon. Er was een tiener verdwenen. Zeventien jaar oud, uit een gezin dat op het eiland Mull woonde, ten westen van het Schotse vasteland. Een Amerikaans gezin, een van de twee aspecten aan de zaak die me opvielen. Als het toeristen waren geweest was dat tot daaraan toe, maar het leek me voor een gezin uit Zuid-Californië een merkwaardige plek om neer

te strijken. Om te beginnen had het eiland afgezien van een korte, heerlijke zomer veel minder zonuren per jaar, om maar te zwijgen van het gebrek aan winkelcentra, koffieketens en bezorgmogelijkheden. Toch dacht ik: fijn voor ze. Persoonlijk voel ik me in kleine, zelfstandige gemeenschappen midden in de natuur gelukkiger dan in zuurstofarme steden, maar ik ben dan ook een Canadese uit Banff. Net als Mull beziet Banff de jaarlijkse toeristenstroom met een mengeling van berusting en gastvrijheid. Wanneer ik rust nodig had zocht ik 's winters altijd de bergen op, of 's zomers een meer. Als ik voor een zaak naar Vancouver of Toronto moest, was dat voor mij al ver van huis. Maar Schotland lag zo ver weg dat ik daar nooit rekening mee had gehouden.

Terug naar Adriana. Op een zaterdagochtend eind september werden haar ouders wakker in de veronderstelling dat hun dochter uitsliep, en ze maakten zich pas zorgen toen ze tegen lunchtijd nog niet beneden was. Toen haar vader zijn hoofd om de hoek van haar deur stak, bleek haar bed leeg te zijn. Thuis was ze nergens te bekennen. Haar fiets stond in de garage. Haar portemonnee was verdwenen, maar haar paspoort lag nog in het nachtkastje van haar moeder. Geen spoor van haar mobiel.

Vijf dagen later landde ik op het vliegveld van Glasgow en reisde vandaar naar de veerhaven.

Je vraagt je vast af of ik bij de politie werk. Dat is niet zo. Ik ben ook geen patholoog of forensisch expert. Ik ben privédetective, een etiket waar ik niet dol op ben, maar ik heb een vergunning en soms is die wel handig als ik mensen om informatie vraag. Ik ben gespecialiseerd in het opsporen van vermiste tieners. Niet bepaald de niche die ik in gedachten had toen ik begon, maar ik ben een vrouw en klein van stuk, waardoor ik blijkbaar niet intimiderend overkom, en ik heb een, zoals anderen dat meer dan eens omschreven, 'opgewekte, positieve houding'. En kuiltjes in mijn wangen. Jammer genoeg zullen die eigenschappen Adriana niet terugbrengen of het verdriet van haar ouders minder erg maken.

Ze verwelkomden me in hun huis en vertelden me alles over hun dochter waarvan ze dachten dat het van belang was. Adriana volgde onlinelessen om haar Amerikaanse middelbareschooldiploma te halen. Ze had sinds de zomer een vakantiebaantje in de plaatselijke pub in Tobermory, waar het gezin tijdelijk iets had gehuurd omdat hun permanente onderkomen eerst moest worden verbouwd. Goeie leerling, geen drugsproblemen, geen vriendje, zeer sociaal. Ze miste haar vrienden in Amerika, maar niet heel erg. Geen alarmbellen. Haar tweelingbroer, Brandon, keek boos uit zijn ogen. Dat was begrijpelijk. Ik had geen idee hoe het was om je tweelingzus te missen. Hij was diepbedroefd. Dan was er nog een klein zusje, Luna, vier jaar oud, het product van oudere ouders die dachten dat anticonceptie wel door de natuur geregeld zou worden maar erin waren getuind. Een schattige spring-in-'t-veld met donkere krullen, het evenbeeld van haar moeder Isabella, een latina. De vader, Rob, was een typische Amerikaan: gebruind, baseballfan en verwoed barbecueër. Ze hadden me aangekeken alsof ik zowel het gif als het tegengif was: een bejegening die ik gewend was. Niemand wil in een situatie terecht komen waarin hij mijn hulp nodig heeft.

Ik werkte al als privédetective sinds ik acht jaar daarvoor mijn studie criminologie had voltooid, en de ontdekking van Adriana's lichaam was het meest verontrustende dat ik in al die tijd had meegemaakt. Als je bedenkt dat ik ooit de resten heb gevonden van iemand die door een poema was verscheurd en een keer een beer iemand heb zien aanvallen, wil dat nogal wat zeggen.

Mijn intuïtie had me naar Mackinnon's Cave geleid. Eerlijk gezegd werd ik op het spoor gezet door een reisgids en door het feit dat ik tieners redelijk goed snap. Maar Adriana had evengoed in een van de andere grotten op het eiland kunnen liggen. Een van de redenen waarom de politie nog niet in Mackinnon's Cave had gezocht was waarschijnlijk dat de grot ruim dertig kilometer van Tobermory lag, maar Adriana's leeftijdgenoten waren oud genoeg om auto te rijden, en hoe verder van huis je gaat feesten, hoe kleiner de kans dat je wordt ontdekt.

Mackinnon's Cave is een miljard jaar oude spleet aan de westkant van het eiland, met een diepte van zo'n honderdvijftig meter. Begin oktober was de in september nog zo kalme zee grilliger en minder voorspelbaar geworden. Die ochtend had bij hoogtij een storm gewoed. Mackinnon's Cave was alleen veilig bereikbaar bij laagtij, anders had je een badpak nodig om er te komen. Ik ben gek op buitensport: skiën, snowboarden, wandelen, bergbeklimmen. Ik heb gekampeerd onder ijzige omstandigheden en sneeuwstormen doorstaan met niets meer dan een laagje tentdoek tussen mij en de elementen. Maar zwemmen in zee... bij nacht? Daar bedank ik voor.

De grot was indrukwekkend. De ingang was een hoge smalle scheur in de rotsen en aan de rechterkant helde de rotswand dreigend over, waardoor ik mijn hart in mijn keel voelde kloppen. Het late middaglicht kon niet tegen de duisternis binnen op, maar ik had me voorbereid en droeg een klimhelm met meerdere lampjes erop. Zodra ik de grot binnenstapte voelde ik dat mijn ingeving juist was geweest. Het weggegooide ciderblikje waar ik op trapte maakte dat typische geluid van krakend metaal dat overal ter wereld op de aanwezigheid van tieners duidt.

Een paar meter verderop lagen de overblijfselen van een vuur, dicht genoeg bij de ingang zodat de rook door de frisse lucht naar buiten zou worden gezogen. Meerdere steencirkels eromheen en verschillende soorten verbrand hout wezen erop dat deze proviso-rische stookplaats in de loop der jaren verscheidene keren was gebruikt en veranderd.

Tieners hebben zo hun plekken.

Ik had al veel andere soortgelijke plekken op het eiland afgezocht. Populaire strandjes, leegstaande boerenschuren, kasteelruïnes, verlaten parkeerplaatsen met uitzicht op de ondergaande zon en voldoende privacy. Maar Adriana wachtte op me in Mackinnon's Cave.

Het geluid van mijn voetstappen weerkaatste in de muil van de

grot, en het werd holler toen ik er verder in liep. Vandaar betrad ik een enorme ruimte waar zich hoog tegen de rotswanden natuurlijke schappen hadden gevormd en in de bodem langs de zijkanten diepe geulen waren ontstaan. Hoog, groots en indrukwekkend. Ik zou Adriana over het hoofd hebben gezien als er niet een kleine opening had gezeten in de laag stenen waar ze onder lag, waardoor ik een glimp opving van de blauwgroene metallic nagellak die ze volgens haar moeder op haar tenen had. Terwijl ik daar liep had het licht van mijn helmlamp op de nagellak geschenen, en die lichte heel even op, als de ogen van een moerasdier bij nacht. Mijn voeten, die trager reageerden dan mijn hersenen, waren nog een meter of wat doorgelopen, en toen ik me omdraaide was de blauwgroene schittering nergens meer te zien.

Zittend op mijn knieën haalde ik wat stenen weg, beducht voor een steenlawine en het gevaar vroegtijdig mijn eigen graf te graven. Haar lichaam lag in een van de spleten en was afgedekt met een paar grote keien en verder met schalie, kiezels en aarde.

Eerst raakte ik Adriana's hand aan. Die was ijskoud. De huid voelde zijdeachtig maar stevig aan, de vingers waren gezwollen. Ik sloot mijn ogen en werd heel even overvallen door de intimiteit van het moment. Je hoopt altijd dat je het mis hebt, maar ik had de wanhoop van haar familie goed ingeschat. De onderhuidse spanning gevoeld in de zijdelingse blikken die ze elkaar toewierpen en in de woorden die ze niet uitspraken. Ze hadden me gevraagd een lijk te vinden, niet om een weggelopen kind te zoeken. Ik had het vrijwel onmiddellijk gevoeld.

Op dat moment had ik haar hand moeten loslaten en de grot uit moeten gaan om de plaats delict niet te verstoren. Procedures, procedures en nog eens procedures. Het probleem is echter dat je als privédetective geen rechten hebt. Je mag niet overleggen met het forensisch team of de patholoog, je krijgt nooit een politierapport te zien (tenzij je met een politieman in bed duikt, maar daar was ik jaren geleden al mee gestopt) en die eerste indrukken zijn nu eenmaal

van groot belang. Die bevatten vrijwel alle bruikbare informatie.

Met handschoenen aan, zonder verder iets aan te raken zodat er geen vezelsporen verloren gingen, en ervoor zorgend dat ik met mijn knieën op één plek bleef, haalde ik de stenen een voor een weg tot Adriana naakt voor me lag.

Ik ben blij dat de doden zichzelf niet kunnen zien. Het biedt een allesbehalve vredige aanblik. Als lijk wordt er voortdurend inbreuk op je lichaam gemaakt.

Adriana had geen duidelijke verwondingen waarvan je adem stokte of waar je alleen maar naar kon staren. Geen schotwonden, rijtwonden van klauwen of vurige brandplekken van een touw dat om haar nek was gesnoerd. Haar huid, die hier en daar paarse vlekken vertoonde, had voornamelijk een grijs-wit-groene kleur. Er is geen naam voor die kleur, behalve in mijn hoofd. Ik heb hem mortuariumgroen genoemd. Dat is eigenlijk de enige plek waar je die kleur ziet.

Haar ogen stonden open, het wit was rood dooraderd en over het sprankelende bruin van haar irissen lag een dof waas. Adriana's mond stond ook open en zat vol zand, alsof de grot zijn eigen braaksel uitspuwde. Geen los zand dat je op een zonnige middag tijdens een strandwandeling omhoog schopt, maar het aangestamp-te zand in het emmertje van een kind dat op het punt staat het om te keren om er een zandkasteel mee te maken. Haar lippen waren helemaal uitgerekt en vormden een eeuwigdurende schreeuw die ik met mijn eigen kreet dreigde te imiteren.

Het wees niet op een verdrinkingsdood. Het was geen uit de hand gelopen grap. Evenmin had het meisje in zwaar gedrogeerde toestand haar eigen mond vol zand gestopt. Dan had ze het vroeg of laat uitgespuugd en was ze op haar zij gerold. Nee, Adriana had gezelschap gehad toen ze stierf.

Haar lange zwarte haar – waar ze volgens iedereen zo trots op was – lag als een waaier rond haar hoofd, en eromheen gewikkeld en erdoorheen gevlochten zat zeewier. Het wier was donker ver-

kleurd en stonk, hoewel het in verre staat van ontbinding verkerende lijk de aanval op mijn zintuigen glansrijk won. Het zeewier vormde een soort groteske kroon: ze was een dode schoonheidskoningin die aan de zee toebehoorde. Ik haalde mijn camera tevoorschijn en fotografeerde het lichaam. Ik had toestemming van de familie, carte blanche om te doen wat nodig was. Wat mij betrof hoefden ze deze beelden nooit onder ogen te krijgen, maar ikzelf had ze nodig voor mijn onderzoek. En er restte me nog één laatste, vreselijke taak. Ik trok de benen van het meisje omhoog en spreidde ze om haar op verwondingen te controleren. Adriana was bij leven beeldschoon geweest. Misschien was ze op haar zeventiende nog niet tot volle bloei gekomen en zou haar lichaam zich nog verder ontwikkelen, maar ze was zeker al betoverend genoeg om de aandacht te trekken van mensen met niet bepaald zuivere motieven.

Liever had ik niet gekeken, maar toen ik dat toch deed kon ik mijn blik niet afwenden.

Een grote schelp, waarvan de helft nog zichtbaar was, was in haar vagina geduwd. Ik slikte mijn walging weg, mijn schaamte om van deze schending getuige te zijn, en nam nog meer foto's, waar ik mezelf om verafschuwde, ook al wist ik dat ik geen andere keus had.

Ik zag geen bloed op de bodem onder haar billen of bloedspetters op haar benen. Haar nagels waren intact en haar handen vertoonden geen schrammen, geen wonden die duiden op verzet. Ze had wel wat schaafplekken op haar hielen. Ze was dus niet op blote voeten over de rotsen gerend, ze was geen rotswand op of af geklauterd en vervolgens in paniek geraakt.

Nadat ik haar lichaam had teruggelegd zoals ik het gevonden had en de stenen aan de kant liet liggen, doorzocht ik de rest van de grot. Er lagen geen kleren of persoonlijke bezittingen, alleen een paar verpakkingen van etenswaren, en sigarettenpeuken. Iemand had het lichaam onteerd en het vervolgens verborgen, alleen niet zo goed dat het nooit zou worden ontdekt. De dader had alles opge-

ruimd en haar kleren meegenomen, en haar achtergelaten op een plek die leeg voelde en tegelijkertijd over haar leek te waken.

Ik huiverde en wist dat ik niet veel langer kon blijven, maar het ging me aan het hart om Adriana hier alleen te laten. Het zou niet lang meer duren voor ze een lijkzak om zich heen zou hebben, hield ik mezelf voor. Op een snijtafel in het mortuarium, buiten het bereik van aaseters. Dat was een schrale troost.

Een uur nadat ik daar was binnengegaan kwam ik de grot uit, ging op een steen zitten en belde het nummer van de hulpdiensten. Geen bereik bij de ingang van de grot. Met pijn in het hart liep ik weg en ik moest Adriana alleen achterlaten in het pikkedonker. Pas halverwege het pad dat omhoogliep naar de weg kreeg ik verbinding.

Ik kreeg te horen dat de agent van dienst zou worden gewaarschuwd, en dat de politie hier zo snel mogelijk naartoe zou komen. Een team van de technische recherche zou van het vasteland moeten komen en de aanvraag daarvoor moest via Glasgow lopen. Zou ik ter plaatse kunnen blijven om de politie te wijzen waar het lichaam lag? Ik beloofde dat ik dat zou doen.

Ik had gezegd dat ik een lichaam had gevonden, maar geen naam genoemd. Ik was het aan de familie verplicht dat ze het van mij persoonlijk zouden horen, en op een klein eiland zou het nieuws onmiddellijk rondgaan zodra de naam van het slachtoffer bekend was. Ik zou ongetwijfeld een verklaring moeten afleggen en moeten uitleggen wat ik daar deed, en ze zouden me onvermijdelijk aan de tand voelen over het feit dat ik het lichaam had aangeraakt en stenen had verplaatst. Al met al zou het leiden tot een ongemakkelijke werkrelatie met de politie.

Tegelijkertijd was dat de reden dat mijn hulp was ingeroepen. Een zekere onwil bij de plaatselijke politie om een zoekactie op touw te zetten. Een zekere terughoudendheid van de kant van de politie om uit te gaan van een mogelijk misdrijf. Adriana's ouders hadden tot vervelens toe clichés moeten aanhoren als 'Dat gebeurt

nu eenmaal op die leeftijd’, ‘Binnen een week komt ze met hangende pootjes terug’ en ‘Waarschijnlijk is ze gewoon in Glasgow aan het feesten’. En verder ook iets wat de familie niet zozeer irriteerde maar vooral van streek maakte – het gevoel dat de politie niet stond te trappelen om aan een gedegen onderzoek te beginnen, maar in feite de dagen aftelde tot de Clarks het zouden opgeven en terug zouden gaan naar waar ze vandaan kwamen. Ik had de leidinggevende van het politieonderzoek op het eiland al gesproken. De familie had zich die vijandige houding beslist niet ingebeeld.

En daarom waren ze op internet op zoek gegaan naar hulp en hadden ze Sadie Levesque gevonden, privédetective, gespecialiseerd in vermiste tieners. Ze hadden mijn ticket van Calgary International Airport naar Glasgow betaald, een hotelkamer voor me geboekt en waren akkoord gegaan met mijn honorarium.

Nu was hun dochter dood. Vernederd, beschadigd, verkracht en gedumt. Ik was aan lijken gewend geraakt, maar ik zou nooit wennen aan de wreedheid die sommige mensen kunnen ontketenen. Adriana’s dood was niet alleen een aanslag op haarzelf, maar zou zijn ongewenste tentakels ook uitstrekken naar elk gezinslid, elke vriend of vriendin, en hen voor altijd beschadigen. Het gezegde ‘de tijd heelt alle wonden’ is niet van toepassing op de nabestaanden van moordslachtoffers. Dat weet ik maar al te goed.

Dus de politie zou komen opdraven om de gebruikelijke condoleances aan de familie over te brengen (voor wat dat waard was) en dan zou er eindelijk, veel te laat, een officieel onderzoek worden opgetuigd. De vraag die ik voor de politie had was niet hoe ze van plan waren de moordenaar van Adriana te pakken, maar of ze in deze kleine eilandgemeenschap eigenlijk wel wilden weten wie van hen zo’n onbeschrijfelijk gruwelijke daad had begaan.

‘U bent wel vaker toevallig op het juiste moment op de juiste plaats om een lijk te vinden, hè?’ vroeg brigadier Harris Eggo. Hij was bijna één meter negentig lang, had vaalbruin haar en het soort lijf dat in een koude nacht vast wel zacht en warm was maar hem bij de achtervolging van een fitte crimineel – heuvelopwaarts – in de weg zou zitten.

‘Tot nu toe een paar keer, ja,’ antwoordde ik naar waarheid. Het was mijn gewoonte zo min mogelijk tegen de politie te liegen. ‘De ene leugen lokt de andere uit,’ was een van mijn moeders favoriete wijsheden. Als je er eenmaal mee begint, glijd je in een moment van onoplettendheid uit en kom je in je eigen valkuil terecht.

‘En zijn dat de kwalificaties op grond waarvan de familie Clark heeft besloten u in te huren? Want waar ik vandaan kom maakt het meer indruk als je een vermiste levend terugbrengt in plaats van dood,’ zei hij, meer tegen de anderen in de kamer dan tegen mij. Een paar mensen beloonden hem met een onderdrukt gegniffel. Zo’n man was hij: een populistische puntenscoorder. Daar was ik niet voor in de stemming. Adriana’s ouders zaten op me te wachten.

‘Waarom hebt u geen zoekactie op touw gezet?’ Het gelach verstomde. ‘Adriana werd al elf dagen vermist. Geen enkel teken van leven. Ze had geen paspoort bij zich. Ze is niet gezien op de veerboot naar het vasteland. Waar ik vandaan kom zien we liever proactieve

politie mensen dan nalatige.’ Meestal stelde ik me niet zo agressief op, maar brigadier Eggo was nog klunziger dan de politie mensen met wie ik gewoonlijk te maken had.

‘Sla maar niet zo’n toon tegen me aan, meisje,’ mompelde Harris Eggo. ‘Jij verschijnt op mijn eiland en plotseling is er een jonge vrouw dood? We kunnen hier ook een officieel verhoor van maken als je wilt.’

‘Verloopt het dan sneller en professioneler? Want dat zou een hele verbetering zijn.’

Eggo stond op en kwam achter zijn bureau vandaan, waarbij hij tegen de knieën van een van de andere agenten stootte. Het kleine politiebureau aan Erray Road was een troosteloos gebouwtje met alleen een ruimte op de begane grond. Het oogde grauw en kleurloos en had betere tijden gekend. Ik zuchtte. Het zou bijna komisch zijn geweest als er geen jonge vrouw dood was. Hij ging voor me op de rand van het bureau zitten en sloeg kwaad zijn armen over elkaar.

‘Jij verwaande klote-yank –’

‘Ik ben Canadese, maar ga door,’ zei ik.

Een klop op de deur behoedde zowel brigadier Eggo als mij waarschijnlijk voor een ordinaire ruzie. Een zwarte man met ernstige lichtbruine ogen en een indrukwekkende kaaklijn vereerde de kamer met zijn aanwezigheid.

‘Ik dacht dat u mijn voorlopige bevindingen wel wilde horen,’ zei hij. ‘Bent u degene die het lichaam heeft gevonden?’

‘Dat klopt,’ bevestigde ik. ‘Ik ben Sadie Levesque.’

‘Juist, ik ben de forensisch patholoog. Nate Carlisle.’ Hij stak zijn hand uit en schudde de mijne. Zijn hand voelde warm en glad aan. Ik weet niet waarom ik had gedacht dat die koud zou aanvoelen. Misschien omdat hij het grootste deel van de tijd in kadavers zat te wroeten.

‘We zijn hier bezig,’ zei Harris Eggo. ‘Wat kunt u ons vertellen?’

‘Adriana is minimaal acht dagen dood, maar eerder negen of

ten. Doodsoorzaak is verdrinking.’

‘Kunnen we buiten verder praten, dokter Carlisle? Ik ben hier een potentiële verdachte aan het verhoren.’ Eggo stond op en trok zijn schouders naar achteren, met als jammerlijk neveneffect dat zijn pens nu naar voren stak.

‘Dat denk ik niet,’ zei Carlisle zacht, op luchtige toon. ‘Ik heb begrepen dat mevrouw Levesque pas vijf dagen geleden in Schotland is aangekomen.’

‘Dat weten we niet zeker...’ zei Eggo.

‘U kunt mijn paspoort natrekken om de datum van aankomst te controleren. Ik kom het graag even afgeven,’ zei ik.

‘De familie Clark heeft me al gevraagd de bijzonderheden aan mevrouw Levesque door te geven. Zelf willen ze de forensische informatie liever niet te horen krijgen. Ze hebben haar voorlopig aangewezen als hun vertegenwoordiger.’

Ik mocht Nate Carlisle nu al.

‘Ze heeft de plaats delict verstoord,’ zei Harris Eggo. ‘En dan is er nog het feit dat ze precies wist waar ze het meisje kon vinden. Ik wil dit verhoor graag afmaken, als dat mag.’

‘Ik probeerde vast te stellen wie de overledene was voor ik de instanties zou waarschuwen. Ik heb alle voorzorgsmaatregelen genomen om geen bewijsmateriaal op de plaats delict te verpesten. En hoe ik wist waar Adriana was? Ik ben nu al vier dagen op het eiland aan het zoeken. De vraag is niet hoe ik haar heb gevonden, maar waarom dat jullie niet is gelukt.’ Ik stond op. ‘Dokter Carlisle, kunnen wij even praten?’

‘Zeg, luister eens even...’ begon Eggo.

‘Ik heb een blanco formulier voor mijn getuigenverklaring,’ zei ik tegen hem. ‘Vanavond schrijf ik alle bijzonderheden op, dan kom ik het morgen langsbrengen. Als u dan nog vragen hebt, kunt u me bellen.’ Nate Carlisle ging naar buiten en ik liep achter hem aan naar de buitendeur. ‘Het is laat. Ik neem aan dat u de laatste veerboot hebt gemist?’

‘Morgenochtend vroeg word ik per helikopter opgepikt, samen met het lichaam. Ik heb een hotelkamer gereserveerd,’ bevestigde hij.

‘Oké, nou, ik heb het wel gehad voor vandaag en eerlijk gezegd ben ik toe aan een borrel. Ik vermoed dat dat voor u ook geldt. Ik heb het lijk gevonden, dus volgens mij betekent dat dat u me trakteert.’

‘Dat klopt, ik ben er ook wel aan toe, maar ik ben een Schot dus dat levert u geen punten op. Bovendien hebt u Adriana’s lichaam verplaatst en hebt u overal vingerafdrukken achtergelaten,’ antwoordde hij. ‘Dus dat betekent, mevrouw Levesque, dat u trakteert.’

De bar in het Last Bay Hotel was opgeleukt met behang in een Schots ruitpatroon dat als het nieuw was geweest pijn aan de ogen had gedaan, maar dat met de jaren gelukkig was verbleekt tot een aangenaam ogende onbestemde mengeling van kleuren en lijnen. De houten vloer was versleten en de barvrouw was efficiënt en pragmatisch.

‘Jullie kunnen beter dat tafeltje bij het raam nemen,’ zei ze. ‘Het is curryavond, en dan kan het bij de keuken nogal meuren.’

We namen onze whisky’s mee naar het tafeltje dat ze ons had aangewezen. Het was een warme oktoberavond, en er waaide een welkom briesje door het raam, dat met een oud boek werd opgehouden. Dokter Nate Carlisle – hij had me zijn visitekaartje gegeven met een zowel verbijsterende als indrukwekkende reeks letters achter zijn naam – was in de veertig, slank, rijzig en kwam eerlijk en open over.

‘Ik heb je laten natrekken en ik heb de familie gevraagd om zwart-op-wit te verklaren dat ik met je mocht praten,’ zei Nate. ‘Meestal beperk ik het contact tot de directe familieleden.’

‘Ik ben een bevoegde privédetective,’ zei ik. ‘Voor wat dat waard is. Waar woon jij?’

‘Glasgow. Ben je daar weleens geweest?’

‘Telt het vliegveld ook mee? Dit is de eerste keer dat ik in Schot-

land ben. Ik was hier liever om een andere reden naartoe gekomen.’ Ik nipte van de whisky, die in mijn keel brandde. ‘Op Adriana.’ Ik hief het glas en we dronken zwijgend. Ik wachtte een minuutje tot ik de vraag stelde die me al een poos op de lippen lag. ‘Als ze is verdronken, hoe is ze dan zo diep in die grot terechtgekomen? Zo ver komt het tij niet.’

Nate keek om zich heen en constateerde dat we niet konden worden afgeluisterd. Hij boog zich voorover en sprak zachtjes. Spreken over de doden deed je het best op gedempte toon.

‘Ze is waarschijnlijk onder haar oksels vastgepakt en versleept. Haar hielen zijn helemaal open geschuurd, ze heeft in de lengte meerdere schaafwonden en er zit vuil in de wonden, piepkleine steentjes en schelpgruis. Ik kan nog niet zeggen of ze dezelfde verwondingen op haar billen heeft.’

‘Waarom niet?’ vroeg ik.

Nate dronk in één slok zijn halve glas whisky leeg.

‘Dus je hebt het lichaam niet opgetild? Dat is maar goed ook.’ Ik wachtte op zijn uitleg. ‘Heb je een sterke maag?’

‘Ik kan het wel aan, hoor.’

‘Dan zal ik je de foto’s laten zien. Niet flauwvallen, want aan levende patiënten ben ik niet echt gewend.’

‘Dat zal ik in m’n oren knopen.’

Hij pakte een moderne digitale camera, die net als een smartphone was uitgerust met vingerafdrukherkenning. In zijn fotoarchief klikte hij op een map met de naam CLARK, met daarachter de datum. Hij gaf me de camera en had het fatsoen de andere kant op te kijken terwijl ik de beelden bekeek. De eerste paar waren van het lichaam ‘in situ’: de grot, de stenen, haar uitgestrekte lichaam, op haar rug liggend omhoogstarend in de duisternis. Daarna close-ups van Adriana’s gezicht, de zeewierkroon, haar handen, haar borsten en haar buik. Haar geslachtsdelen – weer met de schelp – eerst van een afstandje, en daarna van dichtbij. Ik ging er zo snel mogelijk doorheen.